

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Robert Bryndza
THE GIRL IN THE ICE

THE GIRL IN THE ICE © Robert Bryndza 2016

Originally published by Bookouture

Translation Copyright © 2017 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-01873-8

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

**Robert
Brindza**

**DEVOJKA
U LEDU**

Preveo Vladimir D. Nikolić

Beograd, 2017.

Za Jana, koji deli moj život kroz komediju, a sada i kroz dramu

UVOD

Pločnik se presijavao na mesečini dok je Andrea Daglas-Braun žurila niz pustu glavnu ulicu. Njene visoke potpetice kuckale su po asfaltu u tihom neujednačenom ritmu – posledica votke koju je popila. Januarski vazduh bio je oštar kao žilet, a gole noge žigale su je od hladnoće. Božić i Nova godina došli su i prošli, ostavivši ledenu aseptičnu prazninu. Izlozi su klizili mimo nje, osvetljeni u tami, isprekidani samo neuglednom prodavnicom alkoholnih pića ispod treperavih uličnih svetiljki. Unutra je sedeo Indijac, pogrbljen i obasjan sjajem s ekrana laptopa, ali nije obratio pažnju kada je ona prošla.

Andrea je bila toliko besna, toliko rešena da ostavi pab iza sebe, da se zapitala kuda to ide tek kada su izloge zamenile velike kuće udaljene od trotoara. Kostur brestovih grana protezao joj se iznad glave, nestajući u oblačnom nebu. Stala je i naslonila se na zid da dođe do daha. Krv joj je hućala kroz telo, a ledeni vazduh pekao pluća. Okrenuvši se, uvidela je da je stigla prilično daleko i da se nalazi na pola puta uz brdo. Iza nje se protezao kolovoz, klizava melasa okupana narandžastim sjajem, sa željezničkom stanicom na početku, zaogrnutom tminom. Tišina i hladnoća su je pritiskale. Jedino kretanje bili su oblačići pare kad bi se njen dah sreo s hladnim vazduhom. Stavila je ružičastu pismo-tašnicu ispod pazuha i, zadovoljna što u blizini nema nikoga, zadigla prednji deo majušne suknjice i iz gaćica izvadila ajfon. *Svarovski* kristali na masci lenjo su zablistali na narandžastom uličnom svetlu. Ekran je pokazivao da nema signala. Opsovala je, vratila ga u gaćice i otkopčala malenu ružičastu tašnu. Unutra se nalazio stariji model ajfona, takođe ukrašen *svarovski* šljokicama, ali je nekoliko kristala nedostajalo. Ni on nije hvatao signal.

Panika je stegla Andreine grudi dok se osvrnula oko sebe. Kuće su stajale dalje od ulice, ušuškane iza visokih živih ograda i gvozdениh kapija. Kad bi uspela da dođe do vrha brda, verovatno bi uhvatila signal. Đavo da ga nosi, pomislila je, pozvaću oćevog šoferа. Smisliće neko objašnjenje zašto se nalazi južno od reke. Zakopćala je kožnu jaknicu, obgrlila se rukama i krenula uzbrdo, i dalje držeći stari ajfon u šaci, kao amajliju.

Zvuk automobilskog motora zagrmeo je iza nje i ona je okrenula glavu, škiljeći u farove, osećajući se još izloženije kad joj je bleštava svetlost obasjala gole noge. Njene nade da je to taksi isparile su kad je videla da je vozilo nisko i da nema znak na krovu. Okrenula se i nastavila da hoda. Zvuk motora se pojaćao, a onda su je farovi obasjali, bacajući veliki krug svetlosti na ploćnik ispred nje. Prošlo je još nekoliko sekundi, ali farovi su je i dalje obasjavali; skoro da je mogla da oseti njihovu vrelinu. Pogledala je preko ramena u sjaj. Auto je usporio i počeo da mili nekoliko stopa iza nje.

Pobesnela je kada je shvatila ćija su to kola. Zabacivši dugu kosu, okrenula se i nastavila da hoda. Kola su malo ubrzala i sustigla. Prozori su bili zatamnjeni. Muzićki uređaj grmeo je i gruvao, golicajući joj grlo, izazivajući svrab u ušima. Naglo je stala. Kola su se zaustavila nekoliko sekundi kasnije, a zatim se vratila nekoliko stopa, tako da je prozor s vozaćeve strane bio u ravni s njom. Muzika je utihnula. Motor je brujaо.

Andrea se sagla i upiljila u zatamnjena stakla, crna kao mastilo, ali videla je samo odraz svog lica. Uхватила je kvaku i povukla, međutim, vrata su bila zaključana. Ružićastom tašnicom zalupala je po prozoru i ponovo cimnula kvaku.

„Ne zajebavam se, ozbiljno sam mislila ono što sam tamo rekla!“, povikala je. „Ili otvori vrata, ili... ili...“

Kola su ostala da stoje u mestu, nepokretna, dok je motor brujaо.

Ili šta? – ćinilo se kao da pitaju.

Andrea je stavila tašnicu ispod pazuha, pokazala srednji prst zatamnjenom staklu i otišla, prelazeći poslednji deo puta do vrha brda. Kraj ploćnika je raslo ogromno drvo i, postavivši se tako da debelo stablo bude između nje i farova, ponovo je proverila mobilni telefon, držeći ga visoko iznad glave i trudeći se da uhvati signal. Nebo je bilo oblaćno, bez zvezda, a braonkasto-narandžasti oblak izgledao je toliko nisko, kao

Devojka u ledu

da ga je mogla očešati rukom. Auto je polako krenuo napred i zaustavio se pored drveta.

Strah je počeo da joj struji kroz telo. Ne izlazeći iz senke drveta, pogledom je pretražila okolinu. Guste žive ograde oivičavale su pločnike s obe strane ulice, koja se protezala unedogled i nestajala u pomračini predgrađa. Onda je spazila nešto: sokak se pružao između dve velike kuće. Jedva je mogla da razabere neveliki znak, na kome je pisalo: DALIĆ 1¼.

„Uhvati me ako možeš“, promrmljala je. Duboko je udahnila i spremila se da pretrči preko ulice – ali je stopalom zakačila debeli koren drveta, koji je štrčao iz pločnika. Bol joj je sevnuo kroz gležanj kad ga je iskrenula. Izgubila je ravnotežu, a tašnica i telefon otklizali su dalje kad je kukom udarila o ivičnjak i otkotrljala se na drum, glavom udarivši o asfalt, uz tupi tresak. Ošamućeno je ležala, obasjana blistavim svetlom farova.

Farovi se ugasiše, zagnjurivši je u tamu.

Čula je otvaranje vrata i pokušala da ustane, ali se ulica ispod nje zanosila i vrtela. U vidno polje stupile su noge, plave farmerke... Dve skupe patike su se zamaglile i postale četiri. Ispružila je ruku, očekujući da joj poznata prilika pomogne da ustane, ali umesto toga, šaka u kožnoj rukavici joj poklapa usta i nos. Druga ruka obuhvata joj je ruke, prikleštivši ih uz telo. Koža rukavice bila je meka i topla, ali su je šokirali snaga i silina prstiju u njoj. Ruke su je grubo cimnule na noge, brzo odvuikle do zadnjih vrata i ubacile u auto, gde se svom dužinom pružila na zadnje sedište. Hladnoća iza nje iščilela je kad su se vrata zalupila. Andrea je ležala u šoku, ne shvatajući u potpunosti šta se upravo dogodilo.

Kola su se pomerila kad je figura sela na vozačevo sedište i zatvorila vrata. Centralna brava škljocnula je i zazujala. Andrea je čula otvaranje pregrade za rukavice, šuštanje, a zatim se pregrada zatvorila. Automobil se zanjihao kada se figura provukla između prednjih sedišta i silovito joj sela na leđa, istisnuvši joj vazduh iz pluća. Nekoliko trenutaka kasnije, tanka plastična traka obavila joj je zglobove na rukama, čvrsto ih zategnuvši iza leđa, usecajući joj se u kožu. Figura joj je pomerila telo, brza i gipka, a mišićave butine sada su joj pritiskale uvezane zglobove. Bol u njenom iskrenutom gležnju uvećao se kada se debela lepljiva traka uz puckanje razmotala i vezala joj zglobove. Prodorni miris borovine iz

Robert Brindza

osveživača vazduha pomešao se s bakarnim ukusom u ustima i shvatila je da joj nos krvari.

Blesak gneva dao joj je nalet adrenalina, razbistrivši joj misli.

„Šta to radiš, jebote?“, rekla je. „Vrištaću! Znaš koliko glasno mogu da vrištim!“

Ali figura je premestila težinu, kolenima joj sada pritiskajući leđa, izbijajući joj vazduh. Neka senka pomerila se na granici vidnog polja, a nešto teško udarilo ju je u potiljak. Nov bol i pred očima joj zaigraše zvezde. Ruka se podigla i ponovo spustila, a zatim je sve utonulo u mrak.

Ulica je i dalje bila tiha i pusta kada su prve snežne pahulje počele da padaju, lenjo se kovitlajući ka tlu. Automobil sa zatamnjenim staklima krenuo je skoro nečujno i odvezao se u noć.

PRVO POGLAVLJE

Li Kini izašao je iz nevelike kuće na kraju niza sličnih zdanja, gde je još živeo s majkom, i zagledao se niz ulicu u snežni pokrivač. Iz trenerke je izvadio paklicu cigareta i pripalio. Sneg je padao čitavog vikenda, i još je padao, iznova prekrivajući metež otisaka stopala i tragova guma na tlu. Železnička stanica Forest Hil tiho je stajala u podnožju brda; putnici koji su ponedeljkom ujutro obično hitali na posao, na putu prema kancelarijama u centralnom Londonu, verovatno su i dalje bili ušuškani u toplim krevetima, uživajući u neočekivanom jutru s boljim polovinama.

Srećna kopilad.

Li je bio nezaposlen otkako je napustio školu pre šest godina, ali ti dobri stari dani životarenja na socijalnoj pomoći bili su završeni. Nova torijevska vlada udarala je na dugoročno nezaposlene i Li je sada morao da radi puno radno vreme za svoj ček socijalne pomoći. Dobio je prilično lagan poslić, kao baštovan u Hornimanovom muzeju, svega deset minuta hoda od kuće. Želeo je da jutros ostane kod kuće, kao i svi ostali, ali mu iz Biroa za zapošljavanje nisu javili da je posao otkazan. U usijanoj svađi koja je usledila, majka mu je rekla da će, ako mu otkažu socijalnu pomoć zato što se nije pojavio, morati da kupi prnje i da se iseli.

Čuo je lupanje po prozoru i ugledao suvonjavo lice svoje majke, koja ga je mahanjem terala na posao. Pokazao joj je srednji prst i pošao uzbrdo.

Ka njemu su išle četiri lepuškaste tinejdžerke. Nosile su crvene blejzere, kratke suknjice i dokolenice – školske uniforme za devojke u Daliču. Uzbudeno su ćaskale otmenim naglaskom o tome kako su ih vratili iz škole, dok su istovremeno prevlačile prstima po ajfonima, a prepoznatljivije bele žice slušalica lupkale su im o džepove blejzera. Hodale su

trotoarom *en masse* i nisu se razdvojile kada je stigao do njih, tako da je bio prisiljen da siđe s pločnika u tamnu bljuzgavicu, koju je ostavila grtalica. Osetio je kako mu ledena voda curi u nove patike i namrgođeno ih pogledao, ali devojke su bile previše zadubljene u plemenske tračeve, vrišteći od smeha.

Uobražene bogate kučke, pomislio je. Kad je stigao na vrh brda, kroz gole grane brestova pojavila se sahat-kula Hornimanovog muzeja. Sneg je išarao glatke žute blokove peščara, lepeći se za njih kao komadići vlažnog toalet-papira.

Li je skrenuo desno, u stambenu ulicu, koja se pruža paralelno s gvozdеноm ogradom muzeja. Kolovoz se tu oštro uzdiže, a kuće su veličanstvenije. Kada je stigao do vrha, stao je za trenutak, da dođe do daha. Sneg mu je leteo u oči, iritirajući i hladan. Po vedrom danu odatle se mogao videti London, protežući se miljama unaokolo, sve do Londonskog oka pored Temze, ali tog dana spustio se gusti beli oblak pa je mogao da razabere samo impozantni obris Overhila na suprotnom brdu.

Mala kapija u gvozdenoj ogradi bila je zaključana. Vetar je duvao horizontalno i Li je zadržtao u trenerci. Neki ubogi matori mamlaz bio je zadužen za baštovansku ekipu. Li je uvek morao da ga sačeka da se pojavi i da ga pusti unutra, ali ulica je bila pusta. Osvrnuo se levo, pa desno, da bi se uverio da u blizini nema nikoga, a zatim je preskočio neveliku kapiju i pošao uzanom stazom između visokih živih ograda.

Zaštićen od oštrog vetra, svet oko njega utonuo je u jezivu tišinu. Sneg se munjevito taložio i brzo prekrivao njegove otiske stopala dok je išao između živica. Hornimanov muzej zauzimao je površinu od sedamnaest jutara, a šupe za baštovanski alat i održavanje bile su smeštene sasvim u dnu poseda, kraj visokog zida s krivim vrhom. Sve je bilo zaslepljujuća mrlja beline, a Li je izgubio orijentaciju i zašao dalje nego što je očekivao, u vrtove, pored staklene bašte. Zbunilo ga je ukrasno zdanje od kovanog gvožđa i stakla. Pošao je nazad putem kojim je došao, ali se posle nekoliko minuta opet obreo na nepoznatom terenu, zatekavši se na nepoznatom račvanju staze.

Koliko sam samo puta prošao kroz ove proklete vrtove? – pomislio je. Krenuo je desnom stazom, koja je vodila u botaničku baštu. Na belim postoljima stajali su beli mermerni heruvimi. Vetar je tiho zavijao dok

Devojka u ledu

je duvao između njih, a dok je Li prolazio, činilo mu se kao da ga slepe mlečnobele oči heruvima posmatraju. Stao je i podigao ruku ispred lica, pokušavajući da se odbrani od silovitog naleta snega, trudeći se da se seti najbržeg puta do centra za posetioce. Baštovanskoj ekipi obično nije dopuštan ulazak u muzej, ali napolju je bilo hladno kao u Sibiru, a kafić je možda otvoren i – ko ih jebe! – zagrejaće se kao i svako drugo normalno ljudsko biće.

Mobilni telefon zazujao mu je u džepu i on ga je izvadio. Bila je to poruka iz Biroa, u kojoj su mu javljali da „zbog nepovoljnih vremenskih prilika danas nije u obavezi da dođe na posao“. Strpao je telefon u džep. Činilo mu se kao da svi heruvimi okreću glave ka njemu. Jesu li i ranije gledali u njega? U mislima je video kako im se sedefaste glavice polako okreću, prateći njegovo napredovanje kroz vrt. Odbacio je tu pomisao, pohitao mimo slepih očiju, usredsredivši se na tlo prekriveno snegom, i izbio na tišinu proplanka oko jezera, s čamcima koji već odavno nisu bili u upotrebi.

Stao je i zaškiljio kroz kovitlac snežnih pahulja. Izbleđeli plavi čamac stajao je u središtu netaknutog ovala snega, koji je napadao po zamrznutom jezeru. Na suprotnom kraju jezera nalazila se oronula kućica za čamce, a Li je jedva mogao da razazna pokrivač starog čamca ispod nadstrešnice.

Sneg mu je punio već mokre patike, a uprkos jakni, hladnoća mu se širila oko rebara. Postideo se kada je shvatio da ga je, zapravo, strah. Morao je da pronade izlaz. Ako se vrati kroz botaničku baštu, moći će da nađe put kraj ograde i izbije na Londonski put. Benzinska pumpa biće otvorena i tu bi mogao da kupi pljuge i toplu čokoladu.

Taman je rešio da pođe nazad kad neki zvuk prekinu tišinu. Bio je jedva čujan i izobličen; a dolazio je iz kućice za čamce.

„Hej! Ko je tamo?“, povikao je, a glas mu je zvučao piskavo i uspaničeno. Tek kada je zvuk utihnuo, a onda se nekoliko trenutaka kasnije ponovio, Li je shvatio da je to zvonjava mobilnog telefona, i da možda dolazi od nekog od njegovih kolega.

Zbog snega nije video gde se završava staza a gde počinje voda, pa je, držeći se blizu stabala koja su oivičavala obalu jezera, oprezno krenuo ka zvuku melodije. Bila je to očajnički sladunjava melodija, ali dok se približavao, shvatio je da dopire iz kućice za čamce.

Stigao je do niskog krova i, sagnuvši se, video da neko svetlo razbija pomračinu s druge strane malog čamca. Melodija je utihnula, a svetlo je nestalo nekoliko sekundi kasnije. Liju je laknulo što je posredi samo telefon. Narkomani i klošari redovno noću preskaču zidove, a baštovanska ekipa stalno pronalazi prazne novčanike – odbačene nakon što lopovi uzmu sav novac i kreditne kartice – iskorišćene kondome i igle. Mobilni telefon verovatno je bačen... *Ali zašto bi neko bacio telefon... Lopovi bi, svakako, bacili samo izuzetno šugav telefon?* – pomislio je.

Obišao je neveliku kućicu. Šipovi majušnog pristaništa štrčali su iz snega, a pristanište se nastavljalo ispod niskog krova kućice za čamce. Tamo gde sneg nije dopirao, Li je video da je drvo trulo. Polako je pošao niz mol, saginjući se ispod nadstrešnice niskog krova. Drvo iznad njegove glave bilo je truležno i u raspadanju, a paučine je bilo u izobilju. Sad se našao pored čamčića i video da na drugoj strani kućice, na drvenoj izbočini, leži ajfon.

Uzbuđenje mu stegnu grudi. Ajfon je bez problema mogao očas posla da proda u pabu. Stopalom je gurnuo čamčić, ali ovaj se nije ni mrdnuo; voda se zamrzla oko njega i okovala ga ledom. Prošao je pored pramca, zaustavivši se na suprotnom kraju mola. Čučnuvši na kolena, nagnuo se i rukavom jakne očistio praškasti sloj snega, otkrivajući debeli led. Voda ispod bila je veoma prozirna, a dole u dubinama video je kako lenjo plivaju dve ribe s crvenim i crnim šarama. RIBE SU ISPUSTILE MALE MEHURIĆE, KOJI SU SE PODIGLI KA PVRŠINI, STIGLI DO DONJE PVRŠINE LEDA I RAZIŠLI U SVIM PRAVCIMA.

Telefon je ponovo zazvonio, a Li se štrečno i zamalo pao s kraja mola. Sladunjava melodija gromko je odzvanjala unutar kućice za čamce. Sada je jasno video osvetljeni ajfon kraj naspramnog zida kućice, izvrnut na boku na komadu drveta, tik iznad zamrznute vode. Maska mu je bila ukrašena svetlucavim dragim kamenjem. Li je prišao čamcu i podigao nogu. Spustio je nogu na drveno sedište i isprobao težinu, i dalje stojeći jednom nogom na molu. Čamčić se nije ni mrdnuo.

Podigao je drugu nogu i popeo se u čamac, ali čak i odatle, ajfon je i dalje bio van domašaja. Motivisan slikom presavijenih novčanica, podebelog svežnja u džepu trenerke, Li je prebacio nogu preko suprotne strane čamca i, najpre probajući, spustio stopalo na led. Držeći se za ivicu

Devojka u ledu

čamca, prebacio je težinu na njega, rizikujući da pokvasi stopalo. Led je izdržao. Izašao je iz čamca i stao s obe noge na led, osluškujući škripavi zvuk, koji bi ukazivao na pucanje leda. Ništa. Napravio je korak, a zatim još jedan. Bilo je to kao da hoda po betonskom podu.

Nadstrešnica drvenog krova strmo se spuštala. Da bi dohvatio ajfon, moraće da se spusti na sve četiri.

Dok se spuštao u čučanj, svetlost ekrana obasjala je unutrašnjost kućice za čamce. Li je zapazio da iz leda štrči nekoliko plastičnih flaša i nešto đubreta, a zatim i nešto zbog čega je stao kao ukopan... ličilo je na vrh ljudskog prsta.

Dok mu je srce lupalo, ispružio je ruku i nežno ga stegao. Bio je hladan i gumenast. Inje je prekrivalo nokat lakiran u tamnoljubičasto. Navukao je rukav jakne preko šake i protrljao led oko nokta. Svetlost ajfona bojila je zaleđenu površinu u mutnozeleno, ali ispod je video šaku, koja se podizala do mesta gde je prst štrčao iz leda. Ta ruka je nestajala u dubinama.

Telefon je prestao da zvoni, a melodiju zvona zamenila je zaglušujuća tišina. A onda ga je ugledao. Pravo ispod mesta gde je čučao, video je lice neke devojke. Njene smeđe nadute oči slepo su zurile u njega. Pramen tamne kose spajao se s ledom. Riba je lenjo zaplivala pored, repom očešavši devojčine usne, blago razdvojene, kao da se sprema da progovori.

Li se uz krik trgao i skočio, glavom udarivši u nizak krov kućice za čamce. Odbio se i sleteo na led, a noge su mu proklizale.

Ležao je trenutak-dva, ošamućen. Onda je čuo slabašno škripanje i pucketanje. U panici, počeo je da se rita i mlatara rukama, pokušavajući da ustane, da se, što više može, udalji od mrtve devojke, ali noge su mu ponovo proklizale. Ovog puta propao je kroz led u ledenu vodu. Osetio je kako se devojčine mlitave ruke prepliću s njegovim, njenu hladnu lji-gavu kožu uz svoju. Što se više batrgao, to su im se udovi više preplitali. Hladnoća je bila oštra, apsolutna. Gutao je odurnu vodu, ritao se i mlatarao rukama. Nekako je uspeo da se podigne do ivice čamca. Onda je zadahtao i povratio, želeći da je uspeo da dohvati onaj telefon, ali su mu misli o prodaji sada iščilele iz glave.

Trenutno je želeo samo da zove pomoć.

DRUGO POGLAVLJE

Erika Foster čamila je pola sata u neuglednoj čekaonici policijske stanice u Luišam rouu. Nelagodno se promeškolljila na plastičnoj zelenoj stolici, jednoj u nizu stolica zašrafljenih za pod. Sedišta su bila izbledela i blistava, glačana godinama nervoznim optuženičkim zadnjicama. Kroz veliki prozor s pogledom na parking, kružni put, sivi kancelarijski toranj i prostrani tržni centar vodili su boj za vidljivošću u mećavi. Trag istopljene bljuzgavice pružao se dijagonalno od glavnog ulaza do prijavnice, gde je sedeo dežurni narednik i umornim očima gledao u računar. Imao je široko mlohavo lice i odsutno čačkao zube, izvlačeći prst da pregleda nalaz pre nego što bi ga ponovo gurnuo u usta.

„Šef neće još dugo“, kazao je.

Pogled mu je skliznuo niz njeno telo, upijajući vitak stas; nosila je izbledele plave farmerke, vuneni džemper i ljubičastu pilotsku jaknu. Pogled mu se skrasio na nevelikom koferu s točkicama kraj njenih stopala. Besno mu je uzvratila pogled, a zatim su oboje skrenuli pogled. Zid pored nje bio je zbrka postera s javnim informacijama. NE BUDITE ŽRTVA ZLOČINA! – saopštavao je jedan, a ona je pomislila da je prilično glupo okačiti tako nešto u čekaonici ćorke u londonskom predgrađu.

Vrata pored prijavnice su konačno zazujala i u čekaonicu je ušao glavni inspektor Marš. Kratko podšišana kosa osedela je otkako ga je Erika poslednji put videla, ali je, uprkos iscrpljenom licu, i dalje bio zgodan. Ustala je i rukovala se s njim.

„Viša inspektorko Foster, izvinjavam se što ste čekali. Da li je let bio u redu?“, upitao je primećujući njenu odeću.

„Odložen je, gospodine... otuda civilna odeća“, odgovorila je pomirljivo.

„Ovaj vrazji sneg nije mogao pasti u gorem trenutku“, reče Marš, dodajući: „Naredniče Vulfe, ovo je viša inspektorka Foster; ona je naše pojačanje iz Mančestera. Želim da joj dodeliš kola što je pre moguće...“

„Razumem, gospodine“, klimnuo je Vulf.

„I biće mi potreban telefon“, dodala je Erika. „Ako možete da nađete neki stariji, po mogućstvu s tasterima. Mrzim tač-skrin.“

Devojka u ledu

„Hajde da počnemo“, reče Marš. Provukao je identifikacionu karticu kroz čitač, a vrata su zazujala i otvorila se.

„Uobražena kravetina“, promumlao je Vulf kada su se vrata zatvorila.

Erika je pratila Marša niz dugački niski hodnik. Telefoni su zvonili, uniformisani policajci i pomoćno osoblje žurili su mimo njih, a bledunjava januarska lica bila su napeta i užurbana. Promakli su kraj postera *Fantastične fudbalske lige*, a nekoliko sekundi kasnije, identična oglasna tabla nosila je niz fotografija s naslovom: UBIJENI NA DUŽNOSTI. Erika je sklopila oči, otvorivši ih tek kada je bila sigurna da ju je prošla. Umalo je udarila u Marša, koji je stao ispred vrata obeleženih rečima: OPERATIVNI CENTAR. Kroz poluotvorene roletne na staklenoj pregradi videla je da je prostorija dupke puna. Grlo joj se steglo od straha. Znojila se ispod debele jakne. Marš se uhvatio za kvaku.

„Gospodine, zar niste nameravali da me upoznate sa slučajem pre...“, započela je.

„Nemamo vremena“, kazao je. Pre nego što je imala priliku da mu odgovori, otvorio je vrata i pokretom ruke joj dao do znanja da uđe prva.

Operativni centar bio je prostrana i otvorena prostorija, a dvadesetak policajaca naglo je začutalo, sa iščekivanjem na licima obasjanim jarkim svetlom plafonjera. Staklene pregrade s obe strane gledale su u hodnike, a duž jedne strane stajao je niz štampača i aparata za fotokopiranje. Tanki tepih bio je izlizan ispred tih mašina, kao i između stolova i piši-briši tabli na zidu. Dok je Marš išao ka prednjem delu prostorije, Erika je na brzinu ostavila kofer pored aparata za fotokopiranje, koji je štancao velike količine kopija. Smestila se za sto.

„Dobro jutro svima!“, reče Marš. „Kao što svi znamo, pre četiri dana prijavljen je nestanak dvadesettrogodišnje Andree Daglas-Braun. Zatim je usledila žestoka reakcija medija. Jutros, nešto posle devet, telo mlade žene, čiji opis odgovara Andreinom, nađeno je u Hornimanovom muzeju na Forest Hilu. Preliminarna identifikacija zasniva se na telefonu registrovanom na njeno ime, ali nam je i dalje potrebna i zvanična identifikacija. Forenzičari su na putu tamo, ali prokleti sneg sve usporava...“

Telefon je zazvonio. Marš je začutao. Telefon je nastavio da zvoni. „Dajte, ljudi, ovo je Operativni centar! Javite se na vražji telefon!“

Policajac u pozadini izvadio je mobilni telefon i tiho počeo da priča.

„Ako je identifikacija tačna, onda imamo posla s ubistvom mlade devojke iz izuzetno moćne i uticajne porodice, zato moramo da budemo korak ispred. Samo zucnite nešto štampi! Glave su nam na panju!“

Na stolu naspram Erike ležale su jutarnje novine. Naslovi su vrištali: NESTALA KĆER ČLANA DOMA LORDOVA I DA LI JE ENDINA OTMICA TERORISTIČKA ZAVERA? Treći je bio najupečatljiviji, s Andreinom fotografijom preko cele strane ispod naslova: OTETA?

„Ovo je inspektorka Foster. Pridružila nam se iz mančesterske Metropolitenske policije“, završio je Marš. Erika je osetila kako se sve glave u prostoriji okreću ka njoj.

„Dobro jutro svima, drago mi je što...“, počela je, ali ju je prekinuo policajac s masnom crnom kosom.

„Šefe, ja već vodim slučaj Andree Daglas-Braun kao nestale osobe, i...“

„I? I šta, viši inspektore Sparkse?“, pitao je Marš.

„I moja ekipa radi kao švajcarski sat. Pratim već nekoliko tragova. U kontaktu sam s porodicom...“

„Viša inspektorka Foster ima ogromno iskustvo u radu na osetljivim slučajevima ubistva...“

„Ali...“

„Sparkse, ovo nije diskusija. Viša inspektorka Foster preuzima slučaj... I to smesta stupa na snagu, ali znam da ćete joj svi pružiti maksimalnu pomoć“, reče Marš. Usledila je nelagodna tišina. Sparks je ponovo seo na stolicu i s gnušanjem pogledao Eriku. Uzvratila mu je i odbila da skrene pogled u stranu.

Marš je nastavio: „I, jezik za zube, svi! Ozbiljan sam! Bez medija, bez tračeva! U redu?“ Policajci su zamumlali u znak slaganja.

„Viša inspektorko Foster, u moju kancelariju.“

Erika je stajala u Maršovoj kancelariji na najvišem spratu dok je on pretraživao hrpe dokumentacije na radnom stolu. Pogledala je kroz prozor, koji je pružao dominantni pogled na Luišam. Iza tržnog centra i

Devojka u ledu

železničke stanice nejednaki redovi kuća od crvene opeke protezali su se prema Blekhitu. Maršova kancelarija odstupala je od standardnog imidža glavnog inspektora. Na simsu nisu stajali poređani modeli kola, na policama nije bilo porodičnih fotografija. Radni sto bio je metež visokih gomila dokumentacije, a činilo se da niz polica pored prozora upotrebljava samo kao smeštaj za viškove – bile su pretrpane nabreklih fasciklama, neotvorenom poštom, starim božićnim čestitkama i samolepljivim beleškama ispisanim paučinastim rukopisom. U jednom uglu, njegova svečana uniforma i šešir ležali su prebačeni preko naslona stolice, a povrh izgužvanih pantalona, blekberi je treperio crveno dok se punio. Bila je to neobična mešavina spavaće sobe pubertetlije i visokorangiranog predstavnika vlasti.

Marš je konačno pronašao mali koverat i pružio ga Eriki. Pocepala je preklap i izvadila novčanik sa svojom značkom i legitimacijom.

„Dakle, odjednom sam prešla od nule do kule?“, upitala je okrećući značku u šaci.

„Ovde nije reč o tebi, Fosterova. Trebalo bi da ti je drago“, reče Marš zaobilazeći sto i sedajući u fotelju.

„Gospodine, rečeno mi je, i to prilično nedvosmisleno, da će me, kada se vratim u službu, staviti na administrativne zadatke najmanje šest meseci.“

Pokazao joj je da sedne u fotelju naspram njega.

„Fosterova, kada sam te pozvao, ovo je još bio slučaj nestale osobe. Sada imamo ubistvo. Treba li da te podsećam ko je njen otac?“

„Lord Daglas-Braun. Nije li on bio jedan od glavnih državnih preduziča u Iračkom ratu? Dok je bio ministar u vladi?“

„Ovde nije reč o politici.“

„A kad sam ja to marila za politiku, gospodine?“

„Andrea Daglas-Braun nestala je u mom rejonu. Lord Daglas-Braun vrši ogromni pritisak. On je veoma uticajan čovek i može svakome i da napravi i da uništi karijeru. Imam kasnije u toku jutra sastanak sa zamenikom načelnika i nekim iz prokletog kabineta...“

„Dakle, ovde je reč o vašoj karijeri?“

Marš ju je pogledao. „Potrebna mi je identifikacija tog tela i osumnjičeni. I to brzo.“

„Razumem, gospodine.“ Oklevala je. „Ali mogu li da pitam – zašto baš ja? Da li je plan da me ubacite kao potencijalnog žrtvenog jarca? Da posle Sparks može da počisti nered i pobere lovorike? Zato što zaslužujem da znam ako...“

„Andreina majka je Slovačkinja. Kao i ti... Mislio sam da bi moglo da pomogne imati policajca s kojim bi njena majka mogla da se identifikuje.“

„Dakle, dobri odnosi s javnošću su glavni razlog da me stavite na slučaj?“

„Možeš i tako da gledaš na to. Takođe, znam da si i izvanredan policajac. Nedavno si imala izvesne probleme, istina, ali tvoja dostignuća kudikamo nadmašuju ono što...“

„Nemojte to govno da umotavate u oblandu, gospodine“, rekla je.

„Fosterova, jedino što dosad nisi savladala jeste politika policije. Da si to učinila, sad bismo možda sedeli na suprotnim stranama u ovom razgovoru.“

„Aha. Pa, imam principe“, rekla je streljajući ga pogledom. Usledila je tišina.

„Erika... doveo sam te zato što mislim da zaslužuješ drugu šansu. Nemoj da lajanjem upropastiš priliku pre nego što si uopšte i počela.“

„Razumem, gospodine“, rekla je.

„Sad idi na mesto zločina. Podnesi mi izveštaj čim budeš imala informaciju. Ako to *jeste* Andrea Daglas-Braun, porodica će morati i vizuelno da identifikuje telo.“

Erika je ustala i krenula napolje. Marš je nastavio nešto mekšim glasom: „Nije mi se pružila prilika na sahrani, da ti kažem koliko mi je žao zbog Marka... Bio je izuzetan policajac, i prijatelj...“

„Hvala vam, gospodine.“ Pogledala je u tepih. I dalje joj je bilo teško da čuje njegovo ime. Snagom volje obuzdala se da ne zaplače. Marš je pročistio grlo, a glas mu je opet poprimio profesionalni ton.

„Znam da se mogu osloniti na tebe da ćeš pronaći krivca u ovom slučaju. Želim da me obaveštavaš o svakoj fazi istrage.“

„Razumem, gospodine“, rekla je.

„I, viša inspektorko Foster?“

„Gospodine?“

„Otarasi se te civilne odeće.“